KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 30.1.2007
KOM(2007) 34 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

om vurdering af de fremskridt, som Italien meddelt Kommissionen og Rådet angående inddrivelsen af de tillægsafgifter, som mælkeproducenter skal betale for perioden 1995/96 til 2001/02

(forelagt i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF)

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

om vurdering af de fremskridt, som Italien meddelt Kommissionen og Rådet angående inddrivelsen af de tillægsafgifter, som mælkeproducenter skal betale for perioden 1995/96 til 2001/02

(forelagt i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF)

Kommissionen forelægger denne vurderingsrapport i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF af 16. juli 2003 om foreneligheden mellem en støtte, som Den Italienske Republik agter at yde sine mælkeproducenter, og fællesmarkedet[1].

Efter beslutningens artikel 1 betragtes den støtte, som Den Italienske Republik agter at yde mælkeproducenterne ved at træde ind og betale Fællesskabet det beløb, som producenterne skylder Fællesskabet i henhold til tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter for perioden 1995/96 til 2001/02, og ved at tillade producenterne at tilbagebetale deres gæld ved hjælp af betalingshenstand uden renter over et antal år, undtagelsesvis som forenelig med fællesmarkedet på betingelse af:

– at producenterne tilbagebetaler gælden fuldt ud i lige store årlige rater, og

– at tilbagebetalingsperioden ikke overstiger 14 år fra 1. januar 2004.

Efter beslutningens artikel 2 er ydelsen af støtten betinget af, at Italien anmelder beløbet for den samlede tillægsafgift for den pågældende periode til EUGFL, og at Italien i tre lige store årlige rater trækker den udestående gæld fra de udgifter, som EUGFL har finansieret for henholdsvis november 2003, november 2004 og november 2005.

Italien anmeldte beløbet for den samlede tillægsafgift for den pågældende periode ved brev af 26. august 2003.

Den udestående gæld blev fratrukket de udgifter, som EUGFL finansierede for november 2003, 2004 og 2005.

Efter beslutningens artikel 3 skal de kompetente italienske myndigheder årligt aflægge rapport til Rådet og Kommissionen om de fremskridt, som de har gjort med at inddrive de beløb, som producenterne skylder i henhold til tillægsafgiften for perioden 1995/96 til 2001/02.

De italienske myndigheder har i henhold til nævnte bestemmelser forelagt Rådet og Kommissionen en rapport om betaling af afdraget for 2004 ved brev af 3. oktober 2005 fra den italienske landbrugsminister. Rapporten indeholdt ikke oplysninger, der var tilstrækkelig ajourført til, at Kommissionen kunne foretage en vurdering af kontrollen og navnlig opfølgning af de tilfælde, hvor betalingsfristen ikke er blevet overholdt. En rapport med de ønskede ajourførte oplysninger om afdraget for 2004 og afdraget for 2005 blev fremsendt i landbrugsministerens brev af 5. oktober 2006.

[1] EUT L 184 af 23.7.2003, s. 15.

BETALING AF AFGIFTER EFTER AFDRAGSORDNINGEN

Af de i alt 25 000 producenter, der skylder afgifter for de syv perioder, som rådsbeslutningen vedrører, men som af nationale domstole har opnået betalingshenstand, indtil de endelige kendelser foreligger, har omkring 15 200 valgt at betale efter afdragsordningen. Ved at vælge afdragsordningen forpligtede de sig til at trække alle retstvister tilbage. Manglende betaling af et års afdrag indebærer også udelukkelse fra ordningen, og producenterne risikerer konfiskation af det fulde skyldige beløb med renters rente.

De 15 200 deltagende producenter skyldte omkring 345 mio. EUR, hvad der svarer til ca. 1/3 af det samlede beløb for udestående gæld på producentniveau. Det ser altså ud til, at et flertal af de producenter, der var ansvarlige for de mindre individuelle leveringsoverskridelser, valgte at tilslutte sig ordningen. Producenterne med de større individuelle leveringsoverskridelser (10 000 producenter, som har fået opgjort en afgiftsgæld på omkring 695 mio. EUR for de syv år) har derimod foretrukket at fortsætte deres retstvister for de italienske domstole.

Af den opdeling af betalingerne i form af de 14 årlige afdrag, der er anført i bilag 3 til de italienske myndigheders rapport, fremgår det, at af de deltagende producenter valgte omkring 2 280 at betale deres samlede udestående afgiftsgæld i form af et enkelt beløb, hvad der forklarer, at det samlede beløb for første afdrag er omkring 3 mio. EUR større end det samlede beløb for andet afdrag.

Rettidig betaling af første og andet afdrag blev konstateret for henholdsvis 99,6 og 97,9 % af de skyldige beløb, hvad der svarer til en faktisk indbetaling af omkring 53,5 mio. EUR. På grundlag af erfaringerne med det første afdrag kan det forventes, at den endelige betalingsprocentdel for andet afdrag vil blive større, end det for tiden fremgår af den gennemførte kontrol.

Selv om disse niveauer afgjort tyder på, at de deltagende producenter generelt ønsker at opfylde deres forpligtelser, mener Kommissionen, at opfølgningen af de sager, hvor betaling er ikke blevet registreret inden fristens udløb, er en vigtig indikator for, i hvilket omfang myndighederne håndhæver deres forpligtelse til at sørge for en korrekt overholdelse af ordningens betingelser og fuldstændig opkrævning af det skyldige afgiftsbeløb. Det forholdsvis lave antal ikke-registrerede betalinger bør desuden kunne bidrage til en hurtig gennemførelse af kontrollen og eventuelle konfiskationsprocedurer.

Kommissionen er i denne henseende ikke fuldt ud tilfreds med angivelsen af, at resultaterne af de undersøgelser, der blev gennemført af de kompetente regionale myndigheder med henblik på at kontrollere betalingsstatus for første afdrag, der skulle erlægges senest den 31. december 2004, endnu ikke er blevet indberettet for 32 af de i alt 269 sager. Der synes ikke at foreligge oplysninger om den nøjagtige grad af gennemførelse af undersøgelserne for at fastslå betalingsstatus for de udestående sager fra andet afdrag.

AFGIFTER FOR PERIODEN 1995/96 TIL 2001/02, DER IKKE ER INDGÅET I AFDRAGSBETALINGSORDNINGEN OG FORTSAT ER OMTVISTET FOR DE ITALIENSKE DOMSTOLE

Den forholdsvis lave anvendelse af afdragsbetalingsordningen, for så vidt angår de indbetalte afgiftsbeløb, er allerede blevet omtalt. Det indebærer, at den hindring, som af den suspension af betalingsanvisningerne, som de italienske domstole tilkendt, udgør indtil den endelige

kendelse foreligger, fortsat består for omkring 10 000 producenter, der skal betale omkring 695 mio. EUR og har valgt at fortsætte deres retstvist.

Da de producenter, der valgte at benytte afdragsordningen, tegner sig for mere end 37 000 afgiftsregninger[2], der blev omtvistet over de forskellige perioder, er det antal retstvister, der således er blevet opgivet, dog betydelig. Det forhold bør kunne bidrage til en hurtig afslutning af de resterende retstvister i domstolene.

Opgivelse af retstvister som en forudsætning for at kunne benytte afdragsordningen skete i 2004. Af bilag 18 til den anden rapport fremgår det, at der i 2005 blev afsagt kendelser i administrationens favør for retstvister til et beløb af 191 mio. EUR. Dette står i kontrast til kendelser eller midlertidige suspensioner i producenternes favør til et beløb af 37 mio. EUR. Disse kendelser vedrører i vid udstrækning afgiftsperioder senere end de syv perioder, som rådsbeslutningen vedrører.

Kommissionen forventer derfor, at fremtidige rapporter specifikt vedrører retstvister for de pågældende syv perioder, og indeholder oplysninger, som bekræfter modtagelsen af betalinger fra de producenter, der har tabt deres retstvister. Uden sådanne oplysninger kan den ikke korrekt overvåge, hvilke fremskridt der gøres med opkrævningen af den del af afgiften, der ikke blev indbetalt i forbindelse med afdragsbetalingsordningen.

ANDRE FORHOLD

Rapporterne fremlægger andre forhold, der ikke i sig selv angiver, hvilke fremskridt der er gjort for at opkræve afgifterne for de perioder, som rådsbeslutningen vedrører, men som fremlægges som angivelser for en generelt forbedret ordning. Der henvises navnlig til en stor nedskæring af antallet af producenter med overskudsproduktion, der er faldet fra omkring 12 000 i 2002/03 til 920 (af i alt omkring 48 000 producenter) i 2005/06. Denne positive udvikling opvejes af en manglende fortsat nedgang i produktionen, som efter en periode med en vis nedgang steg med 230 000 tons fra 2004/05 til 2005/2006.

Kommissionen fremhæver vigtigheden af den lovgivning, der blev vedtaget den 25. juni 2005, og som fra nævnte dato begrænser retstvister vedrørende tillægsafgifter til de administrative domstoles arbejdsområde. Ifølge oplysninger, som de italienske myndigheder har sendt til Kommissionen, stammede et flertal af de midlertidige suspensionskendelser, der tidligere er blevet afsagt, fra civilretlige domstole eller fredsdommere. Fremover vil et langt lavere antal retstvister (navnlig på grund af det lavere antal producenter, der endnu ikke har betalt afgifter) blive behandlet udelukkende af administrative domstole, hvad der vil sikre, at administrationen er part i hver eneste sag.

KONKLUSION

Kommissionen mener, at de fremskridt, som de italienske myndigheder har gjort i forbindelse med opkrævningen af de beløb, som producenterne skylder i form af tillægsafgifter for perioden 1995/96 til 2001/02, er udtryk for en hensigtsmæssig forvaltning af afdragsbetalingsordningen, hvis det sikres, at de regionale myndigheder gennemfører kontrol af alle sager med manglende betaling med den fornødne omhu. Kommissionen erindrer om, at

[2] Oplysninger, der er modtaget uafhængigt af de italienske myndigheder.

udviklingen i retstvister i perioden 1995/96 til 2001/02 og gennemførelsen af de endelige kendelser, der bekræfter de skyldige afgifter, skal dokumenteres i fremtidige årsrapporter.